

NOVININE

Pobožen, družbeni, pismeni list za vogrske Slovence.
PRIHAJA VSAKO NEDELO.

Gena Novin je na leto vsakoml na njegov naslov 6 K.
Sküšno v edne fano 4 K.
Gena Novin v Ameriko je na leto 12 K.
Gena ednoga drobca je dema 6 filerov.

VREDNIK:

KLEKL JOŽEF

vp. pleb. v Crensovolh, CSERFÖLD, Zalamegye.
K tom! se more pošilati naročnine i vsi dopisi, nej
pa v tiskarno.

Vsi naročniki tak domači kak ameriškanski
dobijo k NOVINAM bresplačno vsaki mesec
„Marijin List“ i na konci leta „Kalendar
Srca Jezušovoga.“

„Dobro je nam tū biti.“

To je pravo Peter, kda je vido Ježuša spreobraženoga na gori. Pozábo je ka je na gori, samo na gori, pa nej v nebésaj. Pa nanč nej pozábo, vej je sám pravo: „Napravímo trí šatore.“ Šatorov rédíti pa v nebésaj ne potrebno, samo na bregí, na zemli so potrebni šatorje, tam, kde človek stanúvatí ščé.

Ne samo Peter takši. Vnogi so takši, kak Peter: Kda njim dobro íde na zemli, te si rédíjo šatore. Híže si zídajo, kak či bi na veke mogli tū ostáti. Pozábijo, ka Apoštol práví: „Nemamo tū stálne domovíne“, ne príde njim na pamet, ka že stári Job pravo: „Človeka žítek, kak tráva, se pokosí pa sehne.“ Dosta holše bi bilo vsakomí človek, či bi sí to zapomno z denšnjega evangelíuma, ka so se apoštolje prestrašili. „Na obráze svoje so spadaoli i sasili so se.“ To pa te bíto, kda so míslíli, ka se preselijo na ov svet, prídejo pred Bogá.

Stráh je obíseo na míseo, ka je drúgi svet pa kda je míno stráh, te so želeli tū ostáti na zemli, kde so se za blázene čútili. Da pa tū ostáti nemre nišče. Na ov svet pela vsakoga pot pa prle alí sledkar obíde stráh vsakoga. Koga ne tū na zemli, tistoga tam na ovom svetí. Pa míslímo, več, známo, ka de nam bolše, či zvelíčávní stráh púštimo tū na zemli v naša srca, kak pa či mo tū tak žíveli, kak či bí na veke šteli tū ostáti, pa nas stráh šče komaj te obíde, kda de nam že prekesno.

Sv. Elias opat i púščavník je rad pravo, ka dvoja míseo je, na štero ga návadno strah obíde: Ločítev tela od dúše, príhod dúše pred Bogá pa sodba. Tá dvoja míseo ga je napunjávala v púščáví z svétim stráhom ino njemí je pomagala veliko popunost doségnoti.

Pa zamán se brániš človek, zaman

bežiš za bogástvom, za veseljom svetá prle alí sledkar boš tí túdí čúo grozno reč: „Daj račun od španíje svoje“.

Jezeri so, šteri bežijo po sveti okolí za svojim poslom brezí míšljenja na svojo večnost. Tak žívéjo, kak či bi njim vsikdár tū bílo ostáti pa známo, ka nišče nema tak velikoga stráha, kak rávno tej na slednjo vüro, či li ka so v časí zdrávja tak žíveli pa dostakrát gučali túdí, kak či njim ne bi bílo mar za to, ka bode z njimí po smrti.

Što je, kí bi popolen bio pa se ne bí meo bojati sodbe? Ka pa či si premíslímo, kak grozen more býti obráz nebeskoga sodca za tíste, štere na veke odvzre od sébe.

Pa se ga ne ogne nišče. Sv. Pavel nam svedočí rekoč: „Vsi mo se mogli prikázati pred sodnim stolom Kristuša, naj vsakí po tom, kak je v svojen telí dobra, ali húda delao, svojo pláčo dobí.“

Ka míslíš, kak ti bode šlo tam, kda na tebé príde réd?

Vu vsakoj skúšujávi, pri vsakoj la-gojoj príliki, za vsakoga nagovarjanja božnih prijátelov sí na to edno zmíslí: Zná bíti za pét minut, ali za edno vüro bom stao pred sodnikom Kristušom — pa ka bom te odgovarjao, či zdaj to včínim? Pa míslímo, ka kí si svoje smrtí i sodbe kep močno v srce vtísne, on ne bode mogočí grešiti, njega obíde svétí, zvelíčaven strah pa de greh bežao od njega vídévší, ka stem človekom níkej ne more opraviti.

Pri peči.

Stari Sračujekov stric so nas dnes túdi pohodili. Toga človeka cela ves poštúje i rada ma. Od mladíh nog se zdržavajo opojnih pijač. Njihov jezik ne kušao níkdar ne vina ne žganice, kak níkda močnoga Samsona. Živi zgléd

so stari celoj vesi, ka opojne pijače ne davajo moči. Osemdeseto leto tlačijo zdaj, pa majo oči še tak bistre i postavo tak vednako kak dečko najjakših let. Da so si narave níkdar ne dražili z opojnimi pijačami, so ne meli z níkim svaje níkdar, prihranjeni penez so pa obruoli siromakom v pomoč, zato jih je daleč okolí vse ljúbilo i poštúvalo. Meli so pa zvüntoga še edno dobro stran; znali so dosta pripovedavati. Leta za letom so plačúvali na družbo sv. Štefana i sv. Mohora pa si nabirali iz knig znanost za razum i jakost za srce kak pridna včelica med iz rožic. Čeravno stari, seri že, spomin jih še ne pometavao, znali so ogromno dosta i jako prijetno pripovedavati. Vsakí je vse viso na njihovih vüstah. Naša družba pri peči se je túdi ne znala kam djati od veselja, ka so Sračnjekov stric príšli med njé. Kak se dostaja pred starejšim človekom, cela hiša je stopila na pete, kda so starec na híši dveri odprli i njim glasno odgovorila: Amen na vse veke, na lepi kršćanski pozdrav: Hvaljen bodi Jezus Kristus! Zatem so njim pa stolec zbrisali po slovenskoj navadi i njim ga pouđili. Ali ne so dugo sedeli, že so jih začali nagovarjati, naj njim kaj pripovedavajo. Najbole jih je silila Gombarova Maričika.

No, naj se vam spuni žela, odgovorijo starec, samo poslušajte me verno i pazljivo. Popravijo si oserele mostače, se zglédnejo na podobu Marijino i v srci zdehnejo: Podpiraj moje slabe reči dobra mati, ka tvojega Jezusa ž njimi pri teh mladíh ljúdeh odičim, i začno sledečo istínsko zgodbo pripovedavati.

„V vročoj Afriki v pokrajini Angola je potrkao na vrata misijonske postaje, kda je sunce najbolje vroče peklo, črnc i iskao misijonara. Postaja se zvala Rakonda. Kaj želeš sinek, pita misijonar črnca. 16 kilometrov odtod, odgo-

vori té, vmira katehumenka i žele sv. krst zadobiti. — Je deklici katehumenka bilo ime? pita strica Francek Kolarov.

— Ne, katehumen, katehumenka veliko pomeni kak novovernik ali na krst se pripravljajoči. To je starinska grška reč, štera je še zdaj ostala v Matericerkvi. — Misijonar obsedla i zasede konja pa ne brigajoč se za pekoče afrikansko sunce, jaše za vodnikom. Pot je težavna. Dve vūri jezdi misijonar skoz starodavnoga loga preden pride do določenoga mesta. V prostoj, siromaškoj kučici na trdom štori leži betežna deklica. Že je bila v zadnjem zdihlaji, oči so njoj globoko notrispadnole i potemnjavale, gučati pa samo potihno mogla ništerno reč. Misijonar vidi, ka tū človeča pomoč več nikaj ne napravi, obūdi pred vmirajočev vero, vūpanje i ljūbezen, jo opita, če šče biti krščena i na njeno privoljenje jo polije na glavi z blagoslovljenov vodov. Novokrščenicica se zasmije, zatisne oči i se preseli v vesela nebesa. Po sv. krsti ki merje, pride taki v nebesa, kak nas vči sv. Maticerkev.

Dobroga misijonara srce je zvūnredno veselje občūtilo, ka je po svojih trūdah mogo odpreti nebesa dūši nemrtelnoj. Od blaženoga čūtenja radosti prevzet se pašči domo. Ali pokojne deklice rod ga nešče pūstiti. — Oča, duga je pot i nevarna, oroslani se prikažūjejo že par dni v tom kraji, spi tū i vūtro te sprevodimo domo. — Ne da se pregučati. Dužnost ga vleče domo. Osemdeset sirot ga čaka tam pa išče ga tūdi sobrat misijonar. Skoči na konja i jezdi veselo po logi, ve je spuno svojo težavno dužnost. Že je veliki falat poti meo za sebov, kda se stavi konj i nešče dale iti. Ravna ga za brozde, a vse zaman. Zdaj skoči dol ž njega, ga primle za držance, da bi ga pelao naprej. Veke bližanjega grma z rokami s poti drži i . . . i ovara v grmi oroslana, šteri preži, da bi skočo na njega.

„Je oroslan vekši kak pes?“ — vdari med pripovedāvanje Tučekov Jošekec. — Drago dete, oroslan je tak veliki, kak edna telica i jako divja, močna, krvoločna stvar, dá se pa zato vkrotiti.

Deca si zdehne globoko, stric pa nadeljavajo pretrgano pripovedāvanje. Kak misijonar ovara zverino, zgrabi za puško. Že jo namrsi, ali kak šče kokota pūstiti, ovara, da ga za hrbtom tri drūge zverine čakajo. Če strel pūsti v oroslana, ga popadnejo té trí, če se pa proti tem obrné, ga razmaže oroslau z svojimi škrampļji. Kaj zdaj za-

četi? Rešitelj dūš svoje ne bi znao rešiti? Hitro jo zroči v obrambo Marijino, se poda v božjo sveto volo i zroči svojo silovito smrt za povrnenje nesrečnih poganskih zamorcov . . .

— V hiši postane vse tiho, deca se zača jokati za dobroga misijonara, ki je življenje zgūbo, kda je večno dao črnoj deklici, kda Sračnjekov stric proti podobi lurske Device Marije zdiagnejo svoje hvaležne oči pa zdehnejo: Oh, kak mogočno je Marijino imé! Kak čūdna je tvoja pomoč, lurska Devica! — V tom hipi, kda je napadnola zverina misijonara, je klečao v Lourdesi pred votlinov brat toga i molo goreče sv. čislo za brata misijonara. Molitev goreča je šla pred Marijin nebeski tron, njena moč je pa odegnala zverine od misijonara. Kak da bi kaj vdarilo med njé, so ga povrgle naednok, on pa rešen nevarnosti se silno pobere dale i dava hvalo Mariji za podeljeno zvūnredno obrambo. Za bratovo molitev pa zvede še sledkar. Oj kak velika je pomoč Marijina.

„Bog plati stric, Bog plati, jako je lepa bila, oj povejte nam ešče edno“ — so kričala deca v hiši.

Od črnoga katehista Henrika Marije Tanguja ali od čarne deklice Sueme ste čūli kaj? pitajo stric dečico: „Ne še, ne smo še, pravite, oj pravite nam kaj od njidvá.“

Da tak preveč želete, naj bo, ali edno mi prle le morete obečati. Če mi obečate, ka tiste filere, štere ste od botré dobili, ne zapravite na cuker i cigaretline, nego je date na misijonare vaših črnih bratov i sestér, te bom dale pripovedavao. — Obečamo i prinesemo vam peneze. — Gombarova Maričika ide k starci i pravi: Jaz je pa tū mam i vam je včasi prek dam, to je máte samo začnite, dragi stric.

Tangu katehist je bio blaga dūša. Katehist pomeni slovensko verovučiteo. Je starinska grška reč, štera se je do denešnjega časa obdržala v cerkvenoj službi. Tangu je bio jako vrli i pobožen mladenec. Do dna srca ga je bolelo, ka so njegovi soveščanje molili malike ali bolvane i ne poznali dragoga Jezusa. Začeo jih je zato včiti brez vsega prigovarjanja iz lastne vole na vero Jezusovo. I sad toga trūda je bio to, ka so ga srditi poganje zgrabili i vse zosmicali. Na pol mrtvoga so ga prinesli v misijonsko postajo. Skrbna dvorba ga je ozdravila. I zdaj, mislite, deca, je znamkar spametnejši bio i ne šo dražit poganov? Ne vete jeli odgovoriti? Odgovorim jaz. Prava modrost na sveti je trpeti čem več za Jezusa.

Terpljenje lepša dūšo i povekšava plačo nebesko. Ključ od nebeskih vrat je križ. Da je dragi Jezus ozdravo našega Tanguja, je té iz zahvalnosti šo nazaj med pogane svoje vesi i jih je včio tak goreče vero Jezusovo, ka se je ta v celoj vesi razširila i ešče kapelico pa kučo za misijonara je z ondotnimi krščeniki dao postaviti. Pa če bi ga pitali, kaj žele za svoje velike trūde, bi odgovorē, da drūgo nej kak vsikdar več dūš za Jezusa.

Suema je pa Arabcom vujšla z rok, šteri so njeno mater morili, njo pa zgrabili, da bi jo v robstvo ali suženjstvo odegnali. To robstvo ali suženjstvo je več jezér let stalo na sveti i jedino Maticerkev je je mogla odpraviti. Ljūdotrčci so prišli, napadnoli celo ves i zvezali pa jo odegnali na trštvo. Ki se je protipostavla, so ga vmorili. Na senji so te nesrečne odali. Što jih je kūpo, je postao njihov neomejeni gospod, delao je ž njimi, kaj je šteo, ešče more jih je lahko. Oj kelikokrat so sircmake do krvavoga zbili! Zbiti, žejni, lačni so mogli od ranoga jūtra, do kesnoga večera delati i če neso več mogli, z korbači so je hranili, pritiskavali dale na delo. Neednok se je zgodilo, ka je nesrečen rob pod vdarci ali med delom zdehno svojo dūšo, štera niti te tolažbe ne mela, da bi se v pravoj veri ločila sveta. Plače zvūn bitja so nej meli ti suznji, i slūžili so do smrti kak govedo. Če se je šteri gospodari ne vido, ga je guao na senje kak marše. Naša Suema je vujšla Arabci. Pupa z vdarci, brlizgami, opešana i zglajena je pribžala v postajo misijonsko. Tū so jo sestre vzele v svoje ljūbeznivo varstvo, pod šterim se je hitro opomogla v teli i zasijalo je tūdi lepo sunce za njeno dūšo, spisali so jo med katehumenke. Pripravljala se je na sprejem sv. krsta. Hitro se je vse navčila, samo edno njoj je ne šlo v glavo: ljūbezen do sovražnikov. Kda njoj je misijonska sestra razlagala, ka more i svoje sovražnike ljūbiti poleg Jezusove zapovedi, je pravila toj: „draga mati, to jaz ne morem včiniti, ka bi odpūstila Arabci, šteri mi je mater moro i mene do krvāvoga zbio.“ Sestra jo tolaži i njoj narača, naj le moli, dober Bog že oblada njeno srce. Dobra deklica je bogala. Prosila je Devico Marijo, naj okrepi njeno dūšo, ka de znala odpūstiti i vredna postati svetoga krsta. I po priprošnji te dobre nebeske Matere je junaško zmagala sebé. Zgrabili so ljūdotrčca Arabca i ga teško ranili. Pripelan je bio v postajo misijonsko. Sestra, ne da bi znala, što je, je zapovedala Suemi, naj prinese vezalje i obveže rane be-

težniki. Bogala je. Ali kak ovara be-
težnika, skriči na ves glas i trepeče
v celom teli. Spoznala je v njem Arabca,
ki je moro njeno mater i njo do krá-
voga razmesaro. Kaj bi učinila? Sestro
pogledne; ta se njoj nasmeha i njoj
veli, naj se za Jezusa zataji, I gledajte
junaški zgled: Suema stopi k morilci
svoje matere i mantralci svojemi pa
njemi ljubeznivo rane obveže. Po tej
junaškoj zmagi je pa pokleknola pred
podobo Device Marije i se njoj zahva-
lila, za pomoč, ka je mogla odpustiti
svojemi sovražniki i veselo prejela za-
tem sveti krst.*

Ljubeznive zgodbe ste nam pripove-
davali, stric, — pravili so poslušavci.
— Hvala naj bo dobromi Bogi, nam
vsem pa na duševen hasek.

Stric, jeli ka nam ne zamerite, če
mo vas nekaj spitali? — No kaj bi
radi ešče?

— Je črne kože svetnik tudi? — Jé
i té je sv. Benedikt Filadelfski, ki je
sprva kak puščavnik živo, sledkar pa
stopo med kapucine i tu sakač ali
kūhar postao. Čeravno ne znao čteti
i pisati, je li pun bio z božjov znano-
stjov nateliko, ka so ga za prednjeka
to je za gvardijana odebrali v samo-
stani; on prosti brat je ešče duhovni-
kom zapovedavao. I kda je prednji
bio, je li najraj opravljaj nizka dela,
zmetanje, pranje i drugo prosto delo
je njegovo bilo. Ponizne duše ljubi
Bog. Ki se sramuje svojega prostoga
stana, je pred Bogom ne prijeten.

Pa tam, kje so tei črnici ali zamorci,
ide tudi železnica? Ide pa se je več
ne bojijo. Zaprva za ves svet ne bi
seli „v to zverino“, kak so jo zvali.
So pa tudi kraji, kje niti kol ne po-
zoajo. Misijonarje moro tu jezdit i ali
peški ali pa v čuni daljne kraje pre-
meriti i iskati zgubljene ovce Kamovoga
pokolenja. Več vam pa pove od toga
Držba sv. Petra Klaverja, štera pod-
pira misijone afrikanske. Ki šče pri-
stopiti k njej, naj njej piše v *Ljubljano*,
pred škofijo 8. — Zdaj pa molimo za
povrnenje poganov i hodimo počivat,
drugoč bom vam páli kaj pripovedavao.

Bojna.

Še zmirom boj i ne mir. Pa more
nači biti? Plesalke, pijanke i pijanci
lehko drugo prošite kak boj? Ali ča-
kajte, pride zato mir, nego ne za vas.
Dober Bog pravi, ka ga *hūdobni ne-
majo*. Le spunite svojo mero, ve te
v večnosti meli čas se dale veseliti
z hūdimi duhi v pekli. — Dobre duše,
molite te postni čas dosta za povrnenje
grešnikov, ka hitrej pride blaženi mir.

Poročila z bojišč so sledeča:

Francozko bojišče. Nemci so zavzeli
sovražne jarke v 2800 metrov širini
i više 800 vojakov zgrabili i vnogo
strliva zaplenili pri pristavi *Champagne*.
— Angležki napadi so pri *Armentieres*
odbiti. 200 Angležov je mrtvih.

Na talijanskem bojišči se je pobū-
dila močna strelba.

V Mezopotaniji so Angleži zavzeli
Kut-El-Amaro. Zagrajena turska vojska
se je srečno rešila.

Rusko bojišče. Pri *Dornavatri* i *Dnje-
stri* v Bukovini živahni boji. Z malimi
zgubami smo dosta Rusov zgrabili.

Dom i svet.

Nabor. Od 1872 — 1891. rojeni do
prebirani v Sobočkom okraji od mar-
cija 5. do 9., v Monoštterskom pa od
12. do 14.

Vladne odredbe. Vsaki more pogla-
vārstvi naznaniti, če ma ali surovo,
ali že izdelano ovčjo, birkečo ali kozjo
kožo. Kože se moro neobrite prekdati.
Ki odrédbe ne spuni, plača 2000 kor.
i više kazni. Če 21 dni po tom, ka je
svojo kožo notrijavo, ne dobi odgovora
od oblasti, slobodno kožo porábi (po-
nūca). — Zavolo pomenjkauja kúřiva
je vlada zaprla gledališča, muzeje kino-
matografe i klube. (To so vse imena
raznih prostorov za razveseljavanje.)
Po 11 vūri se niti v zasebnih hišah
ne sme v Pešti svetiti. (Po vesnici že
davno spunjavamo to odredbo. Vr.)

Tursko. Novi veliki vezir je *Talaat*
paša. *Maksimilijan* nadvojvoda, brat
našega kralja je sultani naznato, ka
je prestol † Franc Jožefa prevzeo brat
Karol. Nadvojvoda je bio sijajno spre-
jet v Carigradi.

Novi veliki admiral. V službo po-
kojnoga velikoga našega admirala
Hausa, ki je ne samo dober vojsko-
vodja bio, nego tudi vučenjak, ar je
gučao nemški, francozki, angležki, tali-
janski, portugalski, španjolski, madjar-
ski, slovenski, horvatski i druge slo-
vanske jezike, je stopo *Niegovan*; za
poveljnika mornarskoga razreda v voj-
nom ministeriumi je pa imenūvan *Kailer*
podadmiral.

Naš novi domobranski minister je
Szurmay Sándor, imeniten vojskovo-
dja, koga je kraljevsko odlikovanje z bo-
jišča v ministerski stolec posadilo.

Rusija. Odkrita je velika zarota proti
državi. Imena puntarov so še neznana.

Prepoved, ka duhovniki ne bi smeli
pri notariušah v krstne, zdavanske
i mrtelnostne knjige poglednoti, je
zbrisana.

GLÁSI

Od naših vojakov. *Mrtov je:* *Horvat*
Janoš z Črensovec; mro je v Argestru i
v Bukovini pri Dornavatri dec. 26.
i zakopan je na jakobensko vojaško
pokopališče; naznanja vojni duhovnik
P. Heddy Jeronim. Srce Jezusovo smi-
luj se njegovoj duše i potolaži njegovo
dovico z sirotami ostalimi.

Gospodarski zbor se zišo v Buda-
pesti. Pogovarjali so si od toga, kak
bi se kmecki stališ pobolšao.

Iz srčne zahvalnosti za preobilne
dobrote, z šterimi me je v tom bojnom
časi obsipala sv. Drūžina, Jezus, Marija,
Jožef, darūjem v svojem i svoje žene
i dece i meni 10 kor. na cerkev i samo-
stan sv. Drūžine. — *Hosjan* Jožef,
slovenski topničar z Brezovice.

Vmorili so *Guttman* Armina ženo,
vūrarco v Budapesti i trgovino poro-
bili. Krivec je brščas *Buzás* Jožef, vo-
jak, ki je od vojske odsoko.

Drevo je ubilo *Fehér* Ferenca z Tör-
nišča, kda je v dobronickom logi drva
sekao.

Najdena je *Györek* Matjaša žena z G.
Bistrice. Ne daleč od hiše so zmrzjeno
našli. V cekri je mela prazno a zatek-
njeno kantino, v šteroj si je rum nesla
z Belotinec domo. Na obrazi ležečo so
najšli. Nekaj penez je mela pri sebi,
ne pa teliko kak bi mogla. Ranjena
ne bila. V pokorno molitev je zračamo
tistim, šteri i štere so rade ž njov i za
njeno pile. Njena nesreča vas naj gene
le k pokori.

Vucje so raztrgali žandara v Kerka-
szentpáli, v Legradi pa kravo. Prek
Drave so prišli iz Slavonije i delajo
dosta kvara v Medjimurji.

Zmrzno je med jelom i pilom niki
človek pri Legradi. Na kūpi kamna so
ga najšli zmrzjenoga, kre njega pa
dve kanti, vinsko i žganično. Brščas
je dobro potegno iz obē, zadremao od
alkohola i se prebūdo na drugom sveti
pri ostrom računi. Nesrečni alkohol,
koleš tela i duše, pa ti te radi majo,
mesto neskončno lepoga Boga!

Penezna pisma se moro odsehmas
odprta prinesti na pošto i tu se penezi
prešteti pred poštarom pa tak zapeča-
titi pismo. Potrebno je zvūntoga še
dovoljenje vogske devisa centrale.

Slovenska božja služba v Gradci. Na
Svečnico je leto minolo, ka so Slovenci
dobili dovoljeno slovensko božjo službo
opravljati v Gradci. Zvršava jo Vlč. g.
misijonar, Nastran Alojzij v cerkvi vsmil-
jenih bratov, štero verno slovensko
ljūdstvo vseli napuni. Vogrski Slovenci,
prihajajte k tem božjim službam.

Na družbo sv. Mohora do 10. marca vzeme naročnino naše uredništvo od črensovskih farnikov, duže nej. Plati se 2 kor.

Potres je na Štajarskom v Brežicah i v okolici jako veliki kvar napravio. Še zdaj se ponavlja. Ponesrečene tolažit je poslao naš apostolski kralj lastnoga brata Maksa, nadvojvodo. Ka se Matericerkvi pomoč podeli, radovoljno sprejme dare naše vredništvo in pošlje v dotično mesto. Koga zdaj zadene nesreča, je zaistino trikrat ubogi. Pomagajmo siromakom, ki moremo.

Peneze na bojišče smemo pošilati na nakaznici (utalvány) od 100 do 1000 koron.

Preseljena fiškališka pisarna. V Dolnoj Lendavi je preseljena pisarna fiškališa *Dr. Vitéz Gyule* v Tomkovo hišo na 1. nadstropje (štók). V toj hiši je tudi dačni ured (adóhivatal.) Gospod *Vitéz* je v slovenskom pismi naznano po farah to, je naročnik tudi naših listov, Slovencom ga toplo preporočamo.

Zavitke (pake) znova vzeme pošta. Zato smo nej mogli tudi Marijinih Listov poslati, ka jih je pošta ne sprejela.

Časopisi do menjši v Budapešti, vogrška papirnata tovarna ne zadole zadosta papira napraviti.

Sinoma na spomin, šteriva sta v boji spadnola, sta dala oča in mati lepi križ gorpostaviti v Žetincih. *Zemljič Matjaša* vrla sinka sta bila to, njidva vernost i pobožnost glasi kesnim rodovom pred rojstnov hišov stoječi križ z podobov žalostne Matere božje. V križ so narejene tudi slike pokojniva vojaka. Napis je pa naredila sama dobra mati, šteri se tak le glasi: „V čast in zahvalo najsvetejših Src, Jezusa in Marije, na spomin svetovne vojske in na sina, katera sta darovala svoje mlado življenje za blagor domovine. — Draga Sinka! Vajna tela v tuji zemlji v miru naj počivajo, duše pa nebeški raj uživajo! Se vidimo nad zvezdami!“ Leta 1916. Družina *Zemljič*.

Dar vojakov. Na podoporo M. Lista i Novin so darovali pešaki 48. pp. 22 kor. Darovniki so sledeči: narednik *Bašša Martin* z Beltinec 2 kor., poddesetnik *Gruškovnjak Štefan* z Žižkov 4 kor., *Balažic Štefan* z Beltinec, *Vučko Štefan* z G. Bistrice, *Mertik Štefan* z Brezovice, *Jerič Ivan* z Lipovec, *Hozjan Ivan* z M. Polane, *Bežek Karol* z Odranec, *Györkös Jožef* z Nedelice, *Trstenjak Martin* z Razkrižkoga Vrha, vsaki 2 kor. — Želejo z temi dari, naj naš ljubljenski slovenski tisk se čem bole vrejne i krepí duše vojakov pa obečajo, ka do ga podpirali z cele moči, dokeč jih sovražna krugla ne zadene. — Srčna

hvala, dragi vojaki! Vnogo molimo za vas posebno pri sv. mešah. Mala hostija, štero v rokah držimo, ma dugo, božjo roko, štera k vam tudi segne, vüpjajte se. Vrednik.

Nepodpisana pisma dobivajo vojaki na bojišče. Prosijo nas, naj je opomenemo, ka bi jih ne dražili. Pošteni človek se vüpa podpisati, nepošteni se pa skriva v ničest, zato se ne podpiše. Sam svedoči, ka je teliko vreden, kak njegov podpis. Ne dražite vojakov!

Operirali so bolgarsko kraljico. Operacija se je posrečila.

Sobočke fare naročniki dobijo svoje Novine pri *Marič Mihali* v Soboti, komi se za te trüd iz srca zahvalimo.

Štrigovski i Sv. Sebeštjanski farniki dobijo na farofi Novine. Hvala preč. Gospodom za trüd.

Mnogošteri ne vejo, da je počasno odvajanje, trdo telo, zamašenje vzrok glavobola, lenobe, otrüjenosti i slaboga razpoloženja. Ofrišijo i na delo sposobne nas včinijo *Fellerove rebarbarske*, na rahi odvajajoče „*Elza-kroglijice*“. Črevne oslabijo. Predbojske cene: 6 škatljice poštnine prosto 4 kor. 40 fil. pri lekarniki *E. V. Feller*, *Stubica*, *Centrala 146.* Horv.

Pošta.

Gomboc Alojza žena. Kupšinci. Dobljeno je. Hvala. **Kerec Št. Pros. Ves.** *Küplen Jožef* je do julija bio pri svojem polki; je zgrabljen, ali mrtev, že neznanim, kda bole pozvedim. **Marič Balaza žena. Adrijanci.** Mož je aug. 5. preminio; še čakaj glas. **Puhan Ferenc. Bükovnica.** Penezi prišli. Hodile do hčeri, že smo je poslali. **Grah Alojza žena. Korovci.** Penezi prišli. Hvala. Dobite za en čas Novine z *Vogrinčičovimi* vküp na *Cankovi*. **Gomboc Ana. Sobota.** Zadosta je teliko. Svoje Novine iščite odsehmao pri *Marič Mihali* v Soboti. Z cele sobočke fare do sem hodile. **Škafar Jožefa žena. Beltinci.** Ne vem. Nemški se lahko.

100 litrov domače pijače

Elpis!

vkrepčevalne, tédne in žejo gaseče si more vsaki sam napraviti za male stroške. V zalogi so: ananas, jaboka, grenadina, maline, muškateška, meta, pomaranče, strašnica in višnja. Neuspeh izklüčen. Ta domača pijača se pije po leti mrzlo po zimi pa vroče namesto ruma. Snovi z natenenim navodilom stanejo K 10 poštnine prosto proti povzetji. Za kmetijstva, vekša hišna gospodarstva, delavnice, tovarne i. t. d. je to sredstvo velikanske vrednosti, ker se delavci s tov pijačov okrepčajo ne da bi bili pijani ali pa da bi zgübili na delavskoj zmožnosti

Janez Grolich, drogerija „pri angelju“ Brno št. 85. Moravsko.

Zapoved pazljivosti

je, da pri kúpili *Fellerovoga „Elsa-Fluida“* pazimo na ime *Feller* in „znamek“ „*Elsa*“, ar je vnogo malovrednoga ponarejenja. Neščemo zdaj tü reklama delati tomi zanesljivomi domačemi vrastvi. Če bi med našimi ctevci ga što še ne poznao, lahko pozvedi od svojega zdravnika kak dobra reč je

PROTI PREHLANJENJI,

najbole če gut i grlo trpita zavolo mokrote vrenema. Predbojske cene: 12 malih, ali 6 dvojnih ali 2 specialniva glaška franko 6 kor., 24 malih ali 12 dvojnih ali 4 specialni glaški franko 10 K 60 fil. v jedino pravo kakovosti pri *Feller V. Eugeni* lekarnari, *Stubica*, *Centrala 146.* (Zagr. žup.) *Fellerove* ték davajoče, odvajajoče *Rebarbara „Elsa pilule“* (6 škatlic franko 4 K 40 fil.) se dajo po znamki „*Elsa*“ spoznati.

NOGA

mora nositi izredno težo celoga tela. To je teža od 60 do 120 kil. Ta izredna teža prihaja pri hoji na vsaki stopaj na

edno samo nogo. Noga je navadno vklenjena v trdi črevo. Pri hoji pritiska izredna teža tela mehke mesne dele nože k trdój steni črevlja. Tak nastanejo *KÜREČE OČI*, otekline, kožni otiski, šteri pri hoji teškočo delajo. Mnogo ljudi celo življenje trüdoma lazi z kürečimi očmi okoli, ne da bi je odpravili. Pa to je lahko mogoče. Nikdar pa ne jemljimo v roke noža, na nogi se nahaja naimo vsikdar nesnaga, štera pri rezanji pride v rano i povzroči vsako leio, da vmerje na jezere ljudi na zastrupljenji (zagiftanji) krvi. Najstarejše küreči oši se dajo lahko odpraviti z *Fellerovim* obližom za turiste z „*Elza*“ obližom za küreče oči. Jezeri tuzistov, žandarov, vojakov, pismo- noš i žen, ki nosijo tesno obütel, so ga rabili i ga priporočajo kak i *Fellerovo* tekošo tinkturo „*Elza*“ za turiste proti kürečim okam. Tidva izvrstniva, prezküšeniva pridelka omečita kürije oči, otiščance i trdo kožo tak, da sami odpadnejo. Küreče oči se z korenjom vred odpravijo, koža se pa tak omečó, da se kürije oči na nej ne dajo napraviti, če se ne nosi tesna obütel. Gospe, štere nosijo tesno, malo obütel, naj stemi preparati taki odpravijo novo nastale kürije oči, rešijo se tak mnogo bolečin i ne de njim trebela čemernoga obraza kazati, kak to vidimo pri damah, štere mantrajo kürije oči. *Fellerov* obliž „*Elza*“ za turiste proti kürijim okam stane 1 K, v kartoni 2 K, *Fellerova* tinktura „*Elza*“ proti kürijim okam stane 2 K, prašek proti znoji tela in nog 1 K. Pravi preparati se naročajo pri

E. V. Feller lekarniki, Stubica, Centrala br. 146. Horv.

Postnina je bole po ceni! Sploh ne plačate poštnine, če na obütel te reči z „*Elsa fluidom*“!